

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/242/2013
Identifikačné číslo spisu:	4611208167
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4611208167.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. R., bývajúceho v T., G., zastúpeného Mgr. Ladislavom Pavlů, advokátom v Prahe 1, Revoluční č. 13, Česká republika, proti žalovanému I., bývajúcemu v V., zastúpenému advokátskou kanceláriou KOTRUSZ - BENČÍK, s.r.o., so sídlom v Nitre, Štefánikova č. 57, IČO: 47 237 252, o zaplatenie 500.000,- Kč s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 5 C 190/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 31. januára 2013 sp. zn. 8 Co 228/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 2. júla 2012 č.k. 5 C 190/2011-112, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500.000,- Kč s úrokom z omeškania vo výške 7% ročne od 1. júla 2009 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 1.205,50 Eur, všetko do troch dní. Svoju právomoc na konanie a aplikáciu právneho poriadku Slovenskej republiky odvodil z ustanovenia § 10 ods. 3 a § 37 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že medzi účastníkmi bola uzatvorená zmluva o pôžičke 15. októbra 2008 v písomnej forme, na základe ktorej žalobca žalovanému v tento deň v T. poskytol pôžičku vo výške 500.000,- Kč a žalovaný sa zaviazal túto sumu vrátiť najneskôr do 30. júna 2009. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal, že k odovzdaniu finančných prostriedkov nedošlo v čase podpísania zmluvy ale skôr, tiež to, že pôžičku mu neposkytol žalobca, ale spoločnosť Mavel, a.s., ktorej je žalobca konateľom, súd prvého stupňa nepovažoval tieto tvrdenia žalovaného za preukázané a považoval ich len za obranu žalovaného, ktorý však v tomto smere neunesol svoje dôkazné bremeno. S poukazom na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. rozhodol o úrokoch z omeškania a rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na súdnom poplatku.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Nitre rozsudkom z 31. januára 2013 sp. zn. 8 Co 228/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Za dôvodnú považoval námietku žalovaného, že súd prvého stupňa neaplikoval správny právny predpis týkajúci sa založenia súdnej právomoci a určenia rozhodného práva. Zhodne so súdom prvého stupňa však uviedol, že právomoc slovenského súdu - Okresného súdu Topoľčany je daná a rozhodným právom je právny poriadok Slovenskej republiky, pričom vychádzal z ustanovení článkov Nariadenia č. 44/2001 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone súdnych rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Nariadenie č. 44/2001“), ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne zaoberal. Uviedol, že v danej veci je podľa Dohovoru o rozhodnom práve (ďalej len „Dohovor“) pre zmluvné záväzky rozhodným právom právny poriadok Slovenskej republiky v zmysle čl. 4.1. a 4.2., pretože z obsahu dohody účastníkov v čl. III. bod 3.2. zmluvy o pôžičke z 15. októbra 2008, ako aj ich doterajšieho postoja je nesporné, že si zvolili spravovanie sa Občianskym zákonníkom Českej republiky len pokiaľ ide o právne vzťahy výslovne neupravené v tejto zmluve, z čoho je potrebné vyvodiť, že ohľadne právnych vzťahov výslovne v zmluve o pôžičke upravených nedošlo k voľbe rozhodného práva, preto sa zmluva spravuje podľa právneho poriadku štátu s ktorým má najužšiu väzbu, keď platí domnienka, že zmluva má najužšiu väzbu so štátom, kde má účastník zmluvy, ktorý má uskutočniť plnenie charakteristické pre zmluvu (v danom prípade dlžník) obvyklý pobyt v čase uzatvorenia zmluvy (T., Slovenská republika). Ďalej, zaoberajúc sa vecou samou, s poukazom na ustanovenie § 657 Občianskeho zákonníka a § 497 až § 507 Obchodného zákonníka uviedol, že súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Stotožniac sa s dôvodmi v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvedenými sa obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku a s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., napadnutý rozsudok potvrdil. Na zdôraznenie správnosti uviedol, že žalobca v konaní uniesol dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia v tom, že uzatvoril so žalovaným zmluvu o pôžičke, že reálne poskytol predmet pôžičky a žalovaný predmet pôžičky nevrátil. Zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a na svoje tvrdenia nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by preukázali, že k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi účastníkmi nedošlo, resp. nepreukázal existenciu simulovaného právneho úkonu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., a neuplatnením si náhrady trov konania žalobcom.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a to „z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s § 237 písm. f/ O.s.p.“. V dôvodoch dovolania zopakoval námietky uvádzané v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa týkajúce sa určenia právomoci slovenského súdu na prejednanie veci a určenia rozhodného práva. Uviedol, že napriek konštatovaniu odvolacím súdom, že súd prvého stupňa neaplikoval správny právny predpis ohľadom založenia súdnej právomoci a určenia rozhodného práva, v odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav veci úplne, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Napadnutý rozsudok podľa názoru dovolateľa je v tejto časti nepreskúmateľný a týmto postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). V tejto súvislosti opakovane poukázal na vec vedenú na Okresnom súde Topoľčany medzi totožnými účastníkmi zmluvy o pôžičke, v ktorej odvolací súd zrušil vec a vrátil na ďalšie konanie „so zreteľom na zistený nesprávny postup súdu prvého stupňa pri určovaní právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie veci, ako aj pri určovaní rozhodného práva na posúdenie veci samej“ „ktorým na základe voľby účastníkov je právny poriadok Českej republiky“. Takéto protichodné rozhodovanie súdu považuje za neprípustný zásah do právnej istoty účastníka konania, čo predstavuje popretie práva na spravodlivý súdny proces a teda odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť pre jeho neopodstatnenosť, pretože postupom súdu nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal

včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže konanie o každom mimoriadnom opravnom prostriedku má vždy znak výnimočnosti, rámec možného prieskumu obmedzuje zákon len na taxatívne ustanovené dôvody prípustnosti konania o mimoriadnom opravnom prostriedku (por. § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním žalovaného napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesné prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Uvedené ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných vád taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameral na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie procesne vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie

procesných práv účastníka konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Dovolateľ namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú videl v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (por. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Dovolateľ konkrétne nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vyvodzoval z toho, že odvolací súd napriek tomu, že konštatoval nesprávnu aplikáciu predpisu súdom prvého stupňa týkajúcu sa založenia súdnej právomoci a určenia rozhodného práva dospel k záveru, že súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa odôvodnil tým, že súd prvého stupňa svoju právomoc prejednať vec vyvodil nesprávne z ustanovenia § 37 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a pri určení rozhodného práva vychádzal z

ustanovenia § 10 ods. 3 cit. zákona napriek tomu, že správne mal aplikovať pre určenie právomoci súdu Nariadenie č. 44/2001 a pri určení rozhodného práva Dohovor, pričom namietol tiež, že súd nesprávne právne posúdil vec samú, keď žalobe vyhovel, tu s poukazom na iné rozhodnutia okresného súdu.

Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd považoval prvú námietku žalovaného za dôvodnú. V odôvodnení svojho rozhodnutia podal podrobný rozbor jednotlivých článkov Nariadenia č. 44 a Dohovoru a vysvetlil na základe čoho dospel k záveru, že príslušnosť Okresného súdu Topolčany na prejednanie veci je daná v zmysle Nariadenia č. 44 a s poukazom na Dohovor, na základe čoho dospel k záveru, že na predmetnú zmluvu o pôžičke je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka Slovenskej republiky. Následne sa zaoberal vecou samou, kde dospel k záveru, že skutkový stav súd prvého stupňa zistil úplne, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že námietka žalovaného týkajúca sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dôvodná. Rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám § 157 ods. 2 O.s.p. kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo príslušnosť Okresného súdu Topolčany na prejednanie veci je daná v zmysle Nariadenia č. 44 a na základe čoho dospel k záveru, že na predmetnú zmluvu o pôžičke je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka Slovenskej republiky a v tomto smere žalovanému v odvolacom konaní vyhovel. Ďalej sa zaoberal odvolacou námietkou žalovaného týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci samej, v ktorej časti uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil, pričom sa vyporiadal s námietkami uvádzanými v dôvodoch odvolania. Jeho rozhodnutie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (por. I. ÚS 188/06). Žalovaným konkrétne vytýkaná vada v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. bola teda nedôvodná a ani inú procesnú vadu vo vzťahu k žalovanému podraditeľnú pod ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dovolací súd nezistil.

Dovolateľ však argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. nezakladá výslovne na tvrdení, že súdy, resp. odvolací súd porušil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní alebo že nezachoval zákonom stanovenú procedúru prejednávania veci, znemožnil mu urobiť niektorý procesný úkon a pod. Podstatou jeho dovolacích námietok je, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnej aplikácii a interpretácii zákona, t.j. že odvolací súd v danom prípade nesprávne vec právne posúdil. Z určujúceho - obsahového hľadiska (por. § 41 ods. 2 O.s.p.) teda z jeho strany nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založil svoje rozhodnutie.

Uvedená časť výhrad dovolateľa voči napadnutému rozhodnutiu sa týka činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené zdôrazňuje, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v

ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Prítom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca však návrh na náhradu trov dovolacieho konania nepodal, preto mu táto náhrada priznaná nebola.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.